

Η πάλη των λέξεων ή καλή απόλαυση με τον σοσιαλεθνικισμό!

Media: ΠΟΝΤΙΚΙ Page: 26-27 Published at: 20-06-2024
Author: Surface: 2218.08 cm² Circulation: 3820
Subjects:

26 ΠΟΝΤΙΚΙart

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ ΠΕΜΠΤΗ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 2024

www.topontiki.gr

Η πάλη των λέξεων ή καλή απόλαυση με τον σοσιαλεθνικισμό!

Έχοντας ένα κοφίνι πλάι του, ο Δημητρίου με το γλωσσικό, και κατά συνέπεια, εθνικό αίσθημα πληγωμένο, πετά μέσα σ' αυτό μια - μια όλες εκείνες τις κυνικά επιλεγμένες αντιπαθητικές λέξεις της ξύλινης σωτηριολογικής γλώσσας των μνημονιομάχων της Διογενείας (όπως μετονομάζει την Ελλάδα) κατά τα έτη της μεγάλης διαπραγμάτευσης 2015 - 2019!

Γράφει ο Ξενοφών Α. Μπρουντζάκης

«Καθώς αυτά τα λουλούδια ήταν όλη μέρα ξάπλα, τους έρχονταν ιδέες επανάστασης».

Όπως η ζωή είναι άδικη κι όταν μάλιστα σκέφτεται κανείς την επανάσταση «αρχαίος και λαίπ», σύμφωνα με μια παλαιότερη έκφραση, δεν του μένει άλλη επιλογή από το να του έρχονται οι ιδέες κατακέφαλα, ιδέες που τις μετατρέπει σε λέξεις δίχως νόημα αλλά με υψιπετή πρόθεση, με φιλοδοξίες να αλλάξει όχι μόνο τη διεφθαρμένη μας χώρα αλλά και την Ευρώπη, τον κόσμο ολόκληρο. Κάπως έτσι πλειοδότησε ο ανθος της νεολαίας μας στο δεκαπενταμέλες υπέρ του μετέπειτα παγκόσμιου ηγέτη. Η ιστορία αυτών των λέξεων ξεκινά από το 2015. Τότε είναι που μπαίνουν δυναμικά στις ζωές μας και τις αλλάζουν. Ξαφνικά η τρομακτική και απεχθής «Τρόικα» εξαφανίστηκε ως διά μαγείας. Την αντικατέστησε η νοικοκυρεμένη και καθησυχαστική λέξη «Θεσμοί». Μπορεί η Τρόικα να ήταν οι Θεσμοί αλλά αυτό δεν είχε καμία σχέση. Αρκεί που διαγράψαμε από τον προφορικό και γραπτό μας λόγο την Τρόικα ως λέξη. Το ότι δεν άλλαξε τίποτα, το αντίθετο επιδεινώθηκε κατά πολύ, είναι αδιάφορο καθώς ο λαός φλέγεται για «αξιοπρέπεια» και «σκληρές διαπραγματεύσεις». Είναι να απορεί κανείς πώς και δεν το είχαν σκεφτεί οι προηγούμενοι λαπάδες - λακέδες της εξουσίας. «Μια και μόνη εσφαλμένη, παράτυπη διατύπωση, κι ολόκληρο το έθνος φθειρείται και παρακμάζει», εγγράφη ο συντροφος Μάο. Ένα από τα αγαπημένα τους αποφθέγματα στην πριν και μετά κωλοτουμπας περίοδο, «μεγάλη αναταραχή, θαυμάσια κατάσταση», τους ενέπνευε. Το είχαν κάνει σημαία τους οι σοσιαλεθνικιστές των σκληρών διαπραγματεύσεων. Κάπως έτσι εισήλθαν στην αίσουσα των διαπραγματεύσεων με τους αφελείς κουτόφραγκους Ευρωπαίους, έχοντας λησμονήσει να πάρουν τον φάκελο με τις σημειώσεις τους και τα διαπραγματευτικά τους χαρτιά στη σχολική εκδρομή, αλλά ως αντίβαρο ήταν οπλισμένοι με το ηθικό πλεονέκτημα, την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη, το έπιδομα αλληλεγγύης, το εποινειδίστο, την επαναδιαπραγμάτευση, την κερδοσκοπία, τις κόκκινες γραμμές από τις μογιές που είχαν περισσέψει από τις καταλήψεις και ένα σωρό ακαταμάχητες λέξεις - επιχειρήματα που θα έβαζαν στη θέση τους τους αποικιοκράτες. Επικεφαλής των αξιοπρεπών διαπραγματευντών, ο λαοφιλής ηγέτης

που θα άλλαζε την Ελλάδα και την Ευρώπη, ο ακαταμάχητος πρόεδρος του δεκαπενταμελούς! Σε αυτό το σημείο ακριβώς εγκαινιάστηκε μια νέα «ιστορική περίοδος» που βασιζόταν αποκλειστικά στη «δημιουργική ασάφεια». Ξαφνικά, στην έρημη αυτή - από μυαλό - χώρα, γεννήθηκε μια νέα γλώσσα, αυτή της δημιουργικής ασάφειας, η οποία διέθετε μαγικές πολιτικές ικανότητες. Έτσι, ζήσαμε απίθανους εξωραϊσμούς όπου οι δυστυχείς μετανάστες αναβαθμιζόνταν από τους λογής - λογής ανθρωπιστές - δικαιωματιστές σε «μετανάστες επενδυτές» και «μετανάστες αναπαραγωγής» για την καταπολέμηση της υπογεννητικότητας. Η χώρα άλλαξε γλώσσα και πραγματικότητα. Η συνάφεια της πολιτικής επιστήμης και των δικαιωμάτων πάντως καιρού με τη γλωσσολογία υπήρξε το κόλλη γκρόσο. Όπως ήθελαν να κόψουν δραχμές, έτσι «έκοψαν» λέξεις δημιουργώντας «παράπλευρες απώλειες» στο γλωσσικό μας αισθητήριο και ταυτόχρονα στην ταλαιπωρημένη μας νοημοσύνη. Η «δημιουργική ασάφεια» πέρασε σε όλα τα πεδία του δημόσιου λόγου έτσι που η πολιτική επικοινωνία απόκτησε το δικό της βιβλίο Επιθίμων! Πάρε κόσμο να 'χει! Δεν έμεινε λέξη που να μην ξεχαρβαλωθεί, νόημα που μην αλλοιωθεί, γελιοσιτία που να μην κυριαρχήσει στην πολιτική φρασεολογία που χρέωνε τη χώρα με δια, και υποθήκες. Λέξεις που τις πλήρωσε ατόφιο χρυσάφι ο λαός με τα πολλά μυαλά και το ευαίσθητο θυμικό. Αντιπαθητικές λέξεις. Η γελιοποίηση των λέξεων, η αποσάθρωση του γλωσσικού μας αισθητηρίου, η βίαιη αναντιστοιχία νοήματος - πραγματικότητας από το ιεροεξεταστικό λεξιλόγιο της Αριστεράς της Προόδου και του Πολιτισμού, η προ πολλού χαμένη αίσθηση του γελιού, εξωραϊζάν τη δραματική κατάσταση που βρισκόταν ο μακάριος λαός από τη δολιχή μελέτη του «βιβλίου των Επιθίμων» όπου καταγράφονταν κάθε δικαιωματική επιθυμία προκειμένου να τη θέσει σε «δημόσια διαβούλευση» η σοσιαλεθνικιστική κυβέρνηση. Η χώρα μας βίωσε ένα σοκ, ένα υπαρξιακό σοκ, που εκφράστηκε από τη λαϊκή ειρωνεία με την έκφραση: «από θαύμα ζούμε!» Η χώρα βεβαίως για όσους το θυμούνται κινδύνευσε πολλαπλά. Από πού να πάσει κανείς και πού να τελειώσει; Από τη δεκαεπτάμηρη κοπιωστή διαπραγμάτευση του προέδρου του δεκαπενταμελούς που κόστισε μόνο λίγο πάνω από 100 δια, και την υποθήκευση της δημόσιας περιουσίας

Σωτήρης Δημητρίου
Αντιπαθητικές λέξεις
Εκδόσεις: Πατάκη
Σελ.: 88

για έναν αιώνα παρά έναν χρόνο (μη μας κάνουν και καμιά μίνουσα για διασπορά ψευδών ειδήσεων με δόλο οι σοσιαλεθνικιστές) ή από το διακύβευμα του δημοψηφισματος. Από το «νομισματικό πράξικόπημα» μετά το «ντου» που επιχειρήθηκε με στόχο την κατάληψη του Νομισματοκοπείου από τη φράξια των δραχμιστών του Λαφαζάνη, που κατέληξε στην εθνική ιλαροτραγωδία της προσφυγής στον Πούτιν για κοπή δραχμών και στη διεθνή γελιοποίηση μας που με το σπασμένο τηλεφωνό όλες οι πρωτοουσίες της οκαυμένης ξεκαρδίζονταν με τους γελιούς των Αθηνών; Από τα σχέδια για έξοδο της χώρας από την Ε.Ε. και τη συνδέση της με Βενεζουέλα; Όλα αυτά και άλλα πολλά, ήταν για τον συγγραφέα η σταγόνα που ξεχείλισε το «αφήγημα της Πρώτης Φοράς Αριστερά». Ένα αφήγημα γεμάτο με παράξενες λέξεις, παράξενες αλλά όχι άρρωμες, αδιάφορες, φτωχομπνεδικές. Το αντίθετο. Ήταν λέξεις καθώς πρέπει, με κύρος, λέξεις μεγαλαυχίες, παλαιές λέξεις παραδόσεις, σχεδόν εθνικόφρονες και πατριωτικές! Δίπλα σε αυτές προστέθηκαν και νέες ριζοσαστικότερες, σαν τον ηγέτη του δεκαπενταμελούς, δίχως κανένα νόημα, καινοφανείς και κενές περιεχομένου, αλλά γεμάτες συμβολισμούς, παραδοξές, πλην αμετακίνητα στοχοπροσηλωμένες στο να αλλάξουν τον άδικο ετοιμό ντουσί. Φυσικά, από αυτό το πανεθνικό γλωσσολογικό κάλεσμα των σοσιαλεθνικιστών δεν έλειψαν οι προοδευτικές επιστημονικές συλλογιστικές, οι αλληλεγγύες κοινωνικότητες του ριζοσαστικού παρασιτισμού, άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών και άλλων προοδευτικών «επιχειρηματιών» «καλιτεχνικότητων» και άλλων «κωλοτουμπιαστών»! Εξ άλλου, πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει για τον ξύλινο κομματικό λόγο που κατέχει το ελίξιο της τελείας κοινωνίας; Στην αναζήτηση για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας με «ηθικό πλεονέκτημα»

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ ΠΕΜΠΤΗ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 2024

www.topontiki.gr

PONTIKIart 27

Κάθε δε καλοκαιρινή νύχτα, εις ανάμνηση του καλαματιανού της 15ης Ιουλίου, διασκεδάζαν όλοι, τουρίστες και γηγενείς, στην πλατεία Συντάγματος με καλαματιανά

ουστρατεύθηκαν πλήθος λέξεων για να προσφέρουν στη «σωτηρία του κόσμου» αναζητώντας τον λυτρωτικό «αυτοπροσδιορισμό της ατομικότητας και της αυτενέργειας των συλλογικότητων και αλληλέγγυων δράσεων».

Ως πλάσματα ζωντανά που είναι οι λέξεις, ενίοτε υποφέρουν αναλόγως, όταν εκβάλλονται από το έρκος των οδόντων ως λέξεις βιαιώς στρατολογημένες στην υπηρεσία ενός ανώτερου σκοπού, ως λέξεις σε διαταγμένη υπηρεσία, ως λέξεις - νεφελώματα, κούφρες, άδειες, γελοίες, έκτος περιεχομένου, κατασκευασμένες. Πρόκειται για λέξεις ανώτερης τάξης, πολιτικοποιημένες, επικοινωνιακές, λουστραρισμένες με εκείνον τον γλοιώδη πολτό της «δηθενιάς» που επιστρατεύει όλα τα καταγκιοζιλικά προκειμένου να παρουσιάσει την ιδεολογική φαντασιοκοπία ως πραγματικότητα. Είναι οι λέξεις - κλειδιά της εξουσίας που χρησιμοποιούν οι άγλωσσες συλλογικότητες, οι αφασικές αλληλέγγυες κοινότητες, κυρίως όμως οι σοσιαλεθνικιστικές κυβερνήσεις συνεργασίας της Διογενείας, της χώρας δηλαδή της οποίας οι κάτοικοι διάγουν βίον ολιγαρχική και σάφρονα, έκτος καπιταλιστικών πειρασμών.

Το νέο αφήγημα του Σωτήρη Δημητρίου δεν είναι αποτέλεσμα έμπνευσης αλλά οργής και θυμού, μεγάλο θυμού που εκφράζεται λογοτεχνικά (εξ ου και μεγάλο) με τη δημιουργική συνδρομή της σάτρας εκείνης, που ανακαλεί το δημόσιο λυγκίο βλέμμα του Ροΐδη. Πρόκειται για ένα κείμενο - τομή και για αυτά που έχει γράψει ως τώρα, αλλά και γενικότερα μια ασυνήθιστη αφήγηση σε έμπνευση, ουσία, βαθύτητα, τόλμη και - να! - γοητεία! Μια υποδειγματική σάτρα που μόνο ένας εμπνευσμένος καλλιγραφήτης των λέξεων (από αυτούς που τις μαζεύουν, σαν καρπούς από τα Οπωροφόρα των αιώνων κι όχι από τα δικαιοματικά εργαστήρια και τα «Βιβλία των Επιθυμιών») μπορεί να συντάξει.

Η ειρωνεία του Δημητρίου είναι συντριπτικά μελαγχολική - δεν το διασκεδάζει, εξ ου και η καταφυγή του στη σάτρα: μιλά σοβαρά! Βέβαια, η επιστράτευση του ειρωνικού λόγου έχει και μιαν άλλη αιτία που προέρχεται από μια βασική αρχή: δεν κάνει την τιμή στο γελίο να το αναλύσει ως «φαινόμενο», γιατί το φαινόμενο «μπορεί να πιάνει πουλιά στον αέρα», με την ίδια ευκολία που εκστομίζει λόγια του αέρα ή πουλά αέρα κοπανιστό.

Η εθνική περιπέτεια φαντασίας που μας περιγράφει προέρχεται από την πραγματικότητα και ο συγγραφέας την αντιμετωπίζει με όπλο... ένα κοφίνι. Ακόμα και σε αυτή τη λεπτομέρεια, ο Δημητρίου δεν χάνει την ταυτότητά του, ούτε πέφτει στις παγίδες του συρμού. Χρησιμοποιεί το κοφίνι - καλάθι για να ρίχνει μέσα τις αντιπαθητικές λέξεις που αποσυρθεί από την κυκλοφορία, αντίθετα με τους δικαιωματιστές που τα ρίχνουν όλα στον «κουβά». Οργανώνει και εξελίσσει την αφήγησή του αφαιρώντας λέξεις από μιαν εποχή που μας κληρονόμησε εκτός από χρέη και βάσανα και μια σειρά αντιπαθητικών (ανταισθητικών) λέξεων. Αυτή η ασχμηλία είναι κάρφος εν τω οφθαλμώ για τον Δημητρίου, έναν συγγραφέα που νιώθει απέραντη τρυφερότητα για τις λέξεις, όλες εκείνες τις εν εξελίξει λέξεις με τις οποίες πορεύεται και πληθαίνει η ζωή, «[...] - η έλλειψη χειρότεκτης ζωής - ευνοεί την ακαλαίσθητη και επιπόλαιη σχέση με τη γλώσσα».

Ο Δημητρίου σε κάθε του φράση δεν ξεοδεύει τις λέξεις προς χάριν του δόλου. Δεν στήνει πλεκτάνες. Οι δικές του λέξεις έρχονται από μακριά, έχουν περάσει από φουρτούνες και πολέμους, από πελάγη και βουνά, από σκλαβιές και διωγμούς, από μύθο και ξεφαντώματα, από έρωτες και κακουχίες ανθρώπων που γέννησαν κι ανάθρεψαν ανθρώπους άλλους κι αυτοί με τη σειρά τους παρέδώσαν

τη γλώσσα από γενιά σε γενιά για να πορεύονται στον κόσμο με τα δικά τους εφόδια, με το δικό τους μυαλό στο κεφάλι, με τα δικά τους ποδάρια, στα χώματα που ανατράφηκαν κι έφαγαν το δικό τους ψωμάκι. Έως ότου ήρθε η συντροφική απεύθυνση του πρωθυπουργού, με την πρότερη εμπειρία του δεκαπενταμελούς, από τις Βρυξέλλες στις αλληλέγγυες κοινότητες. Από εδώ και πέρα θα ζούμε βίο λιτό κατά το πρότυπο ζωής του Διογένη. Έτσι το όραμα του παγκόσμιου - στο μεταξύ - ηγέτη (αφού θα άλλαζε όλα σκίζοντας τα μνημόνια) ήταν η μετατροπή της Ελλάδας σε Διογενεία. Σε χώρα μόνιμης λιτότητας κατά τα ευτυχή πρότυπα της Βενεζουέλας. «Ήταν που ήταν λωλό το έθνος, απολωλάθηκε», θα εκραγεί ο συγγραφέας καταμεσής της διηγήσεώς του, εξ αιτίας των νεοπαγών λέξεων των δικαιωματιστών που μεταλλάσσουν τον κόσμο σε μια παραδείσια εκδοχή, όπου όλοι θα ενδημούν σε μια «καθηλωτική απραξία».

Πρόκειται, μακράν, για το πιο συντριπτικό κείμενο που έχει γραφεί σχετικά με τη σοσιαλεθνικιστική περίοδο 2015 - 2019. Μέσα από μια αυθεντικά ριζοσπαστική αφήγηση, η λογοτεχνία με το βασικό της υλικό, τις λέξεις, αποκαλύπτει τη μεγαλύτερη πολιτική αυτ-απάτη.

Ο Σωτήρης Δημητρίου σε αυτό το σαρωτικό του αφήγημα προφανώς δεν καταγγέλλει, δεν κατακεραυνώνει, δεν υπεραπαιχτείται κάποια ανώτερη ιδέα. Ανθρώπος που διατηρεί βαθιά και υπαρξιακή σχέση με τις λέξεις, ο συγγραφέας, τις παίρνει στα σοβαρά. Δεν γουστάρει να παίζουν μαζί τους, να τις γελοιοποιούν, να τις ευτελίζουν και να τις εκμεταλλεύεται στυνά μια δράκα τυγχάρπαστων, αλαζονικών και θρασύτατων νεανίσκων, εγκληματικά ανυμνίων ημι-πιτσιρικάδων, αλληλέγγυων τεμπεχανάδων και ώριμων τυχοδιωκτών της εξουσίας.